

endnu længere ned end til de 800, jeg for nævnte. Om der er nogen Mulighed for en Afløsning eller paa anden Maade at komme til et lavere Tal, ved jeg ikke. Men hvorledes man i saa Henseende gaar frem, kommer dog det vanskelige Tilfælde frem, naar der kommer en Balance, og den skal besættes. Jeg vil nævne, at paa det Punkt er man andre Steder gaaet dertil — det vilde ikke tiltale mig, men jeg skal dog nævne det her — at man ligefrem har stillet saadanne Beværtninger til Auktion og ladet den højstbydende købe dem. Det er vistnok det System, der tidligere er benyttet i Sverige, og vistnok ogsaa det, der nu benyttes i England; det er ikke tiltalende. Men jeg vil henstille til Overvejelse for det kommende Udvalg, om man ikke kunde indføre nogen Garanti ved at bestemme, at der skal betales en bestemt Afgift af den, som skal erhverve en saadan Næringsrettighed. Jeg tror, at det er fuldt foreneligt med det System, vi her ere inde paa, at det vil aabne Udgang til at sætte mellem de forskellige Klasser af Beværtningssteder, som der er Tale om, idet nogle af større Betydning, som ere beregnede paa det finere Publikum, paa rejsende o. s. v. kunde sættes til den og den Takst, medens de mindre kunde sættes til den eller den Takst. Jeg tror, at det er en Maade til at arbejde hen til det, jeg begyndte med at nævne, idet nemlig det, som det gælder om, er ikke blot at faa Tallet indstrænket, men ogsaa at faa Bedrifterne i betryggende Hænder. At der ved Siden deraf ogsaa maatte kunne tages Hensyn til, at de lokale Forhold ere saadanne, at der findes gode Lokaltiteter for Beværtningsbedriften, synes mig ogsaa rimeligt. Jeg vil tro, at man ad disse Veje vil kunne faa ikke ringe Begrænsning blandt de søgendes Tal, og man vilde ogsaa lettere kunne vælge imellem det hele Antal, man har at vælge imellem, naar det stod saaledes, end naar det stod ganske frit som efter den hidtilværende Ordning. Om dette er fuldt fyldestgørende, ved jeg ikke, men jeg nævner det, fordi der paa dette Punkt er et Hul i vor Ordning, som jeg grumme gerne vilde, at man skal finde nogle Midler til at komme ud over. — Maa jeg endnu med Hensyn til Lokaler nævne, at jeg ved nok, at det har store Vanskeligheder at ordne dette Forhold i en By som København, hvor vi jo have den Ulykke i Mod-sætning til de fleste andre Stæder at flæbe om med en hel Række Kældere, der skulle benyttes og udnyttede paa bedst mulige Maade, men der maatte jo dog kunne stilles Regler op for deres Benyttelse til Beværtningssteder. Jeg tror, at vi ved at træffe

Forholdsregler her kunne skabe en Garanti og Betryggelse, som vilde være til Gavn for hele Sagen ved at give den den Karakter, som den skal have i en By som København. — Og jeg skal tilføje, at naar jeg nævner Afgiften, saaledes som den efter min Mening skal blive, tror jeg ikke, at den vilde være afstrækkende. Jeg vil ikke anbefale, at den skal klares paa den Maade, som desværre er almindelig her i København, men som er meget uheldig, nemlig gennem det Forhold, der hos os bestaar mellem Bryggerierne og de beværtningsdrivende, hvor Bryggerierne tage sig paa at etablere disse Folk og stille Kapital i deres Forretning og saaledes faa denne i deres Hænder. Det er lidet heldigt. Men derimod synes jeg, at der er andre Grunde, der give Anledning til ogsaa i vedkommendes egen Interesse at forlange visse Garantier for, at han selv har den fornødne Dristkapital og den fornødne Kapital til at betale en saadan Afgift med. Og jeg vilde ingenlunde her træve, at den skal gaa til en offentlig Kasse. Den kunde som i Göteborg samles til et bestemt Njemed — ja, man maatte saamænd for mig gerne lade den gaa til Indtægt for Værtshusholderkorporationen, eller hvad man vil kalde den Stand, der her er Tale om; og naar de fik en saadan Indtægt knytter til deres Formaal paa den ene eller den anden Maade, vilde vi ogsaa derved faa en virkelig intelligent Beværterstand, som saa lidt mere end hidtil ud over det blot at komme ind i Næringsen og trække saa meget som muligt ud af den. Der vilde da komme en Samling af Mænd, som vilde hjælpe til at fremme vore Bestræbelser i denne Sag.

Naar jeg udtaler dette, ville de Herrer kunne forstaa, at jeg maa sige en lille Bemærkning til angaaende et Punkt, der er kommet til at spille en vis Rolle i Sagen, og det er: Ministeriet eller Kommunalmyndighederne. Jeg vil sige, at adskillige af disse Punkter vilde jeg ønske, hvis det var muligt, at faa ordnede ad Lovgivningsvejen. Jeg synes, at de gribe saa stærkt ind i almindelige Forhold, at det endogsaa vilde være heldigt, om man kunde faa en Lov derom. Dette er vel imidlertid vanskeligt paa Grund af Forholdenes Forfælgelighed, og Ordningen maa vel derfor henvises til Vedtægtsbestemmelser, men saa synes det mig rigtigt nok, at det her drejer sig om et Punkt, der berører saa manges Interesser, at det vil være ganske stridende mod, hvad der hidtil har været Stil og Brug herhjemme, at lægge det alene ind under Kommunernes Afgørelse. Jeg synes ubetinget, at saadanne